

CHƯƠNG III

- **C**hị Bo ới ới!

Sơn Tuệ gọi lớn hơn nữa:

- Chị Bo!

Sơn Du từ trên nhánh mận nhảy xuống, trợn mắt:

- ê! Ai cho mày lôi cái tên cúng cơm của tao ra vậy? Đã thế, còn gọi lớn nữa.

Sơn Tuệ xụ mặt:

- Ai biểu em gọi, chị không nghe chi.

- Gọi tao có việc gì?

- Chị Bo, í lộn, chị Hai.

Sơn Du xỉ trán em:

- Mày coi chừng nghe. Cái tên đó chỉ có ba mẹ được gọi thôi. Ngoài ra, không ai có quyền gọi cả.

- Em thấy tên Bo cũng đẹp mờ.

- Mày còn nói...

Sơn Tuệ rụt cổ:

- Chị dữ quá đi, không nói thì không nói.

Cô bé lằm bằm:

- Từ hôm chị đi Sóc Trăng về tới giờ, em thấy chị hoàn toàn thay đổi. Suy tư nhiều hơn và khó chịu nhiều hơn.

- Sự thay đổi của tao liên quan gì đến mày?

Ai nói là không liên quan chứ. Em là người luôn chịu những cơn bão táp của chị. Chị Hai ới là chị Hai! Em là em gái của chị thì xin chị cho em con đường sống với.

Sơn Du thở hắt ra:

- Có lẽ... lúc này do tâm trạng tao không được vui do nhiều chuyện. Hãy thông cảm cho tao.

Sơn Tuệ méo mặt:

- Tâm trạng chị không được vui còn kéo dài đến bao giờ?

- Sẽ không còn lâu nữa đâu.
 - Chị nói là phải nhớ đây. Thật sự, em không còn khả năng chịu đựng nữa đâu.
 - Được rồi, được rồi. Mà gọi tao có chuyện gì? Sao không nói đi?
 - à! Suýt nữa em quên.
- Sơn Du liếc em gái:
- Chỉ giỏi lý sự.
- Sơn Tuệ mỉm cười:
- Chị Hai! Có một người gửi tặng chị bó hoa và tấm thiệp.
 - Lâu chưa?
 - Mới đây này.
 - Tên nào mà điên vậy?
- Sơn Tuệ bào chữa:
- Điên đâu mà điên. Tại người ta mếm mộ chị thôi.
- Sơn Du bực mình:
- Mếm mộ cái con khỉ! Bó hoa và tấm thiệp đó đâu?
 - Trong phòng khách.
 - Quăng bó hoa đó vào sọt rác đi.
 - Ủng vậy chị Hai.
 - Nếu mà tiếc thì cứ lấy. Tao không cần đến.
 - Vậy ra em nhật của bỏ đi sao?
 - Cái đó thì tự mà thôi.
- Sơn Tuệ Ôm cánh tay chị:
- Chị Hai!
 - Gì nữa? Mà phiền phức quá!
- Hơi què, Sơn Tuệ đến góc mạn ngồi, càu nhàu:
- Chuyện này thật sự có liên quan đến chị mà chị làm mất hứng hết tron.
 - Ai biểu mà quan troi.ng hóa vấn đề chi.
 - Nhưng chuyện này quan trọng thật chứ bộ.
 - Vậy nói đi.
 - Chị không thích nghe mà.
- Sơn Du vuốt má em gái:

- Thôi nào, đừng trẻ con nữa.
- Chị đó. Hôm qua, ba có tiếp một người khách...

Thấy Sơn Du nhìn mình, Sơn Tuệ nói nhanh:

- Đừng nhìn em như thế. Câu chuyện có đầu có đuôi. chị mới hiểu.

Sơn Du gục gặc:

- Tạm chấp nhận, tiếp đi.

- Người khác ba tiếp là một người đàn ông còn rất trẻ và rất đẹp trai, giàu có. Còn câu chuyện em nghe được, lúc đầu là chuyện làm ăn, sau đó... không biết là vấn đề gì mà em nghe loáng thoáng có tên chị. Em không dám chắc lắm, hình như là chuyện hôn nhân của chị.

Sơn Du bật dậy:

- Cái gì?

Sơn Tuệ khoát tay:

- Bình tĩnh đi chị Hai. Chưa chắc là đúng đâu, chị còn đang đi học mà.

Sơn Du giăng tay ra, đi xăm xăm vào nhà. Sơn Tuệ chạy theo:

- Chị Hai! Chị định làm gì?
- Gọi điện đến công ty cho ba.
- Sáng nay ba đã đi Thái Lan rồi.
- Mẹ đâu? Mẹ biết chuyện này không?
- Em nghĩ chắc mẹ không biết.

Bực tức, Sơn Du tung chân đá chậu sứ Thái Lan trên thành hòn non bộ rớt xuống bể nát.

Sơn tuệ hốt hoảng:

- Trời ơi! Chị Hai! Chậu sứ lâu năm mà ba bỏ công chăm sóc. Ba về thì nói sao đây?

Sơn Du quay lưng:

- Nói tao làm là được rồi.
- Chị Hai! Chị Hai!

Vừa lúc ấy, chị Tâm đi chợ về tới. Chị trợn mắt:

- Sao thế này?

Sơn Tuệ thều nảo:

- Cũng tại em hết.
- Em làm bẻ à?

- Không phải mà cũng như phải.

- Chị không hiểu.

Sơn Tuệ kể lại, cô kết luận:

- Em nhiều chuyện, có phải không chị?

- Chứ còn gì nữa.

- Vậy em phải làm sao đây?

- Chị cũng chẳng biết. Còn Sơn Du đâu?

- Chị ấy lên lầu rồi.

Chị Tâm lắc đầu:

- Đã biết Sơn Du nóng tính, em nói ra làm chi.

- Em đâu ngờ sự việc lại như vậy.

Sơn Tuệ tò mò:

- Nhưng chị Tâm này! Chuyện hôn nhân của chị Hai là có thật không?

- Ông chủ nào có nói đùa.

Sơn Tuệ cắn móng tay:

- Sắp có chiến tranh rồi đây.

Chị Tâm dặn dò:

- Em không được nói gì hết. Coi như là nghe nhầm đi. Chuyện hôn nhân của Sơn Du có ông bà chủ lo rồi.

- Vâng.

- Tâm! ông chủ không có nhà thì không nói con sao?

Cả hai giật mình quay lại:

- Bà chủ!

- Mẹ!

Bà Sơn Phi hất mặt:

- Hai người đang làm gì đó?

- Dạ, không có gì.

- Không có gì thì sao không đi lo công việc của mình đi?

- Dạ.

Bà quay sang con gái:

- Còn con, không định học bài vở gì à? Năm nay mà rớt thì đừng trách ba mẹ. Con phải noi gương của chị Hai con kìa.

Sơn Tuệ Ôm cánh tay bà Phi:

- Mẹ à! học thì đâu phải con không học. Nhưng cũng phải cho con thời gian giải trí chứ. Bắt con học hoài, con học sao vô.

Bà Phi mắng yêu:

- Cô giỏi lý sự lắm.

Sơn Tuệ con môi:

- Còn thua chị Hai mà mẹ.

Vô tình, ánh mắt của bà Sơn Phi chạm phải chậu sứ bể. Bà kêu lên:

- Sao lại thế này? Sơn Tuệ! Có phải con làm không?

- Da...

Bà Phi có vẻ giận:

- Ai đã làm? Nói mau.

- Da...

- Con có biết là ba con yêu quý chậu sứ này lắm không?

- Dạ biết.

- Biết mà sao con không cẩn thận?

Bà thở hắt ra:

- Con chuẩn bị tinh thần chờ ba con về đi.

- Mẹ! Con...

Sơn Tuệ định nói, nhưng nghĩ sao cô lại im lặng. Cô đã vô tình gây cho chị Hai nhiều chuyện buồn phiền rồi, chẳng lẽ... Minh bị mắng oan cũng chẳng sao mà.

Bà sơn Phi nhìn vào mắt con gái:

- Sao hả? Con muốn nói gì?

Sơn Tuệ lắc đầu:

- Dạ, không có.

Bà Phi bỏ đi:

- Con tự mà lo liệu lấy.

Cộc. Cộc. Cộc.

- Sơn Du à! Xuống ăn cơm đi. Bà chủ và Sơn Tuệ đang chờ ở phòng ăn.

-...

- Sơn Du! Có chuyện gì thì từ từ giải quyết. Em làm như vậy không phải cách đâu. Huống chi đây chỉ mới nghe loáng thoáng thôi, đâu phải là chắc chắn.

-...

- Sơn Du!

Sơn Du hét lên:

- Chị đừng làm phiền tôi nữa, có được không? tôi nói là tôi không ăn mà. Chị đi đi.

- Nhưng mà bà chủ...

- Ờ.

Chị Tâm lắc đầu đi xuống lầu. Vừa thấy chị, bà Sơn Phi hỏi ngay:

- Sơn Du nó không xuống phải không?

- Dạ.

Bà Sơn Phi đứng lên:

- Để đó tôi.

Bà Sơn Phi vừa khuất, chị Tâm le lưỡi:

- Chưa bao giờ thấy Sơn Du dữ như vậy.

- Em cũng mới bị chị ấy quát cho một trận lúc sáng nè.

Chị Tâm liếc lên lầu:

- Em đoán thử xem Sơn Du có xuống hay không?

- Chắc là không, nhưng chị ấy không còn hét nữa.

Chị Tâm chống cằm:

- Nếu có ông chủ ở nhà thì sao nhỉ?

- Thì sẽ không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra.

Chị Tâm gật đầu:

- Ừ. Và em cũng không thầy lay.

Chị Tâm đẩy chén cơm về phía Sơn Tuệ:

- Em ăn cơm trước đi rồi còn đi học nữa. Chị đi phơi mớ đồ cho xong.

Sơn Tuệ nhìn chén cơm mà khuôn mặt buồn hiu. Nếu cô không nhiều chuyện thì giờ này mâm cơm đầy ắp tiếng cười của hai chị em cô rồi. Chứ cô đâu có ngồi một mình nuốt cơm chẳng trôi.

Cộc. Cộc. Cộc.

Tiếng Sơn Du có vẻ giận:

- Sao chị lì quá vậy chị Tâm?

- Là mẹ đây.

-...

- Mở cửa cho mẹ đi. Sơn Du! Có nghe mẹ nói không?

Bên trong được kéo chốt. Bà Sơn Phi đẩy cửa bước vào:

- Sao con không xuống nhà ăn cơm?

Sơn Du cộc lốc:

- Con không đói.

Bà Sơn Phi nhìn vào mắt con gái:

- Con không nói dối mẹ đấy chứ?

Sơn Du cúi đầu im lặng. Bà Sơn Phi vuốt tóc con:

- Nào, nói cho mẹ nghe. Ai đã chọc giận con? Có phải con Tâm không?

- Không có.

- Vậy là Sơn Tuệ?

- Không.

- Thế là ai?

Sơn Du ngẩng lên, cô định nói: "là ba mẹ chứ ai". Nhưng cô kịp dừng lại, bởi vì chuyện chỉ nghe phong phanh thôi mà cô đã bực tức nổi giận với mọi người rồi. Vậy có đúng hay không?

Sơn Du tự nghĩ. Nếu là sự thật thì ba mẹ đã nói với cô rồi, đâu để cho cô phải đoán già đoán non. Ba mẹ cô đều yêu thương cô, không lẽ nào họ lại áp đặt cô? Không bao giờ đâu.

Sơn Du đã thấy rõ yếu điểm của mình. Tuy bề ngoài cứng rắn, nhưng bản thân cô hay bị áp lực bên ngoài. Cứ nghe tin đồn hay hoài nghi việc gì là cô đều lo sợ, suy nghĩ rồi ccang thẳng thần kinh, trở nên nóng tính quát tháo.

Làm sao để khắc phục điều này?

Sơn Du nhăn mày rồi tự trấn an mình, không nên tưởng tượng, không nên gò ép mình. Thoải mái một chút, không nên quan trọng hóa vấn đề thì mọi việc sẽ không có gì.

Không có cuộc hôn nhân nào hết. Chỉ là tin nhảm thôi.

Quan sát từng cử chỉ của con. Bà Sơn Phi phần nào đoán ra được vấn đề. Bà nhỏ nhẹ:

- Con đang suy nghĩ gì vậy?

Sơn Du giật mình:

- Ô! Không, không có gì.

- Nên nhớ, mẹ là mẹ của con.

Sơn Di nhìn nơi khác:

- Có lẽ vấn đề học hành làm cho con căng thẳng thôi.

Ba Sơn Phi gần lại:

- Việc học thôi ư?

- Dạ.

Bà Phi thở ra:

- Được, mẹ không ép con. Nhưng mẹ nhắc cho con nhớ. Năm nay ít nhiều gì con cũng đã lớn, muốn là gì thì cũng phải thận trọng, đừng để mọi người cười mình, có cái nhìn khác về mình. Với lại con còn em nữa. Chị phải làm gương tốt cho em.

- Con hiểu rồi, thưa mẹ.

- Bản tính nóng vội của con dễ thất bại lắm. Con suy nghĩ đi. Có nên thay đổi nó hay không?

Sơn Du ôm cánh tay bà:

- Mẹ yên tâm. Con hứa sẽ sửa đổi.

- Tốt.

Bà Phi kéo tay con:

- Nào, xuống ăn cơm với mẹ.

Sơn Du ngập ngừng:

Mẹ à! Con không đói.

- Không đói cũng phải ăn. coi con kia, gầy như cây sậy vậy.

Sơn Du quay một vòng:

- Không phải chứ mẹ. Con thấy con cũng mi nhon lắm mà. Dáng người mầu mà mẹ chê. Bảo con ăn cho nhiều vô thành con gấu, ai thèm thương con nữa.

Bà Phi bật cười:

- Ói trời! Con tăng thêm ba ký nữa, mới vừa người đấy, con gái yêu ạ. Con gái mà lúc nào cũng xanh xao giống bệnh vậy, xấu lắm.

- Mẹ!

Bà Phi điềm vào trán con:

- Gần đây, con hay thức khuya, phải không Sơn Du?

- Dạ, con chuẩn bị thi học kỳ.

- Vậy thì càng phải tắm rửa cho nhiều. Xuống ăn cơm với mẹ đi. Không có ba con đã buồn rồi, chẳng lẽ để mẹ ăn một mình nữa sao?

Sơn Du ều oải:

- Được rồi, con xuống ăn cơm với mẹ. Nhưng con cần cho mẹ biết một việc. Lúc sáng, con đã đập bể chậu sứ Thái Lan của ba.

- Là con... à?

- Dạ phải

Bà Phi chặc lưỡi:

- Vậy mà mẹ tưởng Sơn Tuệ.

Sơn Du hấp tấp:

- Rồi mẹ có mắng em con không?

- Không.

Sơn Du thở phào:

- Con làm con chịu. Đừng mắng Sơn Tuệ, tội nghiệp nó.

Bà Phi xỉ vào trán con:

- Đứa nào cũng bênh nhau. Thôi thì chuyện chậu sứ để mẹ nói với ba cho.

Sơn Du hôn lên má bà:

- Cám ơn mẹ.

- Nhưng không có lần sau đâu đấy.

Sơn Du nhõng nhẽo:

- Mẹ Ơi! Bao tử con nó nói dối.

- Lúc này con nói không dối mà?

- Bây giờ dối thiệt. Hi. Hi.

Bà Phi mắng yêu:

- Chó con!

- Sơn Du ới ời! Chờ tao đi với.

-...

- Sơn Du! con nhỏ này điếc chắc.

Đuổi kịp bạn, Hồng Thắm vừa thở vừa nói:

- Sao mà đi nhanh quá vậy? Mà có nghe tao gọi không Sơn Du?

- Có nghe.

- Thế sao mà không đứng lại?

- Mà muốn biết lý do ư?

- Ừm.

- Tại vì cái "mỏ" của mày lớn quá làm người khác chú ý nhiều, nên tao không thèm nghe. Sao, thỏa mãn chưa?

- Này...

Hồng thăm giờ tay:

- Được, chuyện này tao không bàn cãi với mày. Nhưng tao muốn biết. Thường ngày mày vẫn chờ tao về chung, sao hôm nay lại không?

- Con ù à! Tao thiết nghĩ vấn đề đi chung hay không đi chung không quan trọng. Bởi vì chúng ta đã lớn hết rồi, nên có tự do riêng.

- Nhưng với tao thì khác, tao đã quen có mày đi chung rồi. Về một mình buồn lắm.

Sơn Du bật cười:

- Bấy nhiêu đó thôi mà quan trọng với mày à? Vậy tao khuyên mày nên tập dần cho quen. Nhỡ mai đây mày có bồ như Mỹ Hạnh và Tuyết Nhật thì không cần đến tao nữa.

- Tao...

- Đủ hiểu rồi phải không?

Sơn Du tiếp tục bước, Hồng Thắm chạy theo:

- Nè, vấn đề đó là trong tương lai. Nhưng hiện tại mày vẫn chờ tao về với, Sơn du.

- Đi nhanh thì đừng nói, rất hao calo đấy.

- Nhưng mà tao đi không kịp mày.

Sơn Du đứng lại:

- Cái tiết học hôm nay đối với tao rất dài. Và tao phải đi gấp về nhà vì tao đang đói bụng.

- Mày làm như cả thế kỷ không ăn cơm.

- Đúng rồi. Vì ba ngày nay tao đâu có hột cơm nào trong bụng.

- Ai không cho mày ăn?

- Tại sao không thích ăn.

- Định làm người ngoài hành tinh chắc.

Sơn Du nhếch môi:

- Có lẽ.

- Sơn Du này! Tao nói mày đừng giận nghe. Từ hôm mày đi nghỉ hè về tới giờ, tao thấy mày thay đổi rất nhiều. Không còn là một Sơn Du vui vẻ nữa. Ai đã làm mày thay đổi vậy?

Sơn Du Mông lung:

- Ai đã làm tao thay đổi ư? Tao cũng đang muốn biết đây.

Hồng Thắm kêu bạn:

- Sơn Du! Mà y có sao không?

Sơn Du chỉ vào quán nước bên đường:

- Qua bên kia uống nước với tao đi, rồi hãy về.

Hồng Thắm bước theo bạn mà lòng đầy thắc mắc. Con nhỏ này giống như bị trúng tà vậy. Ngẩn ngẩn ngơ ngơ, đôi khi lại lảm nhảm một mình nữa.

Kéo ghế ngồi rồi không hỏi ý kiến bạn, Hồng Thắm gọi hai ly nước cam:

Nhịp nhịp tay xuống bàn, cô hát mặt:

- Sao?

Sơn Du ngơ ngác:

- Sao là sao?

- Mà y có tâm sự gì? Uất ức chuyện gì? Nói ra đi, xem tao có giúp được không.

Sơn Du lắc đầu:

- Chẳng có gì để nói cả.

- Vậy mà y rủ tao vào đây làm gì?

- Khát nước, vào đây uống nước, không được sao?

Sơn Du nhướn mày:

- Nè ù! Mà y học tính nhiều chuyện từ lúc nào vậy?

Biết bạn giận, Sơn Du nghiêng đầu chọc ghẹo thêm:

- ê! Tao nghĩ lại rồi, để mà y đi chung cũng hay lắm. Tương mà y bặm trợn tao không sợ người khác ăn hiếp. Vậy từ nay về sai, thống nhất đi chung với nhau đi nhé.

Hồng Thắm sờ trán bạn:

- Mà y có vấn đề thật rồi.

Sơn Du hất tay bạn ra:

- Tao cảnh cáo mà y một lần nữa. Cứ nói tao có vấn đề hoài thì đừng trách tao nhé.

Thấy bạn làm dữ, Hồng Thắm lảng sang chuyện khác:

- Mà y học bài thi tới đâu rồi?

Sơn Du giận dỗi:

- Quan tâm làm gì nữa.

Hồng Thắm ôm vai bạn:

- Thôi mà, tính cách hay giận dỗi đâu phải của Sơn Du, đúng không? Coi như là tao có lỗi, Xin lỗi mà vậy.

- Xin lỗi cũng đâu phải là tính cách của Hồng Thắm.

Hai cô bạn cùng cười. Thế là sự giận dỗi của họ đã tiêu tan.

Sơn Du sôi nổi:

- Hai ngày nay, tao không gặp thằng con trai út của nhóm mình?

- Anh Khoa đi vũng tàu rồi.

- Chịu chơi ghê nhỉ.

- Nghe nói đi theo đoàn làm phim gì đó.

Sơn Du che miệng:

- Không có anh Khoa ở đây, tao mới nói nhạ Nhiều lúc nhìn nó giống "pê" dễ sợ. Lúc nào cũng chơi với con gái.

- Vậy mà thiếu anh Khoa, nhóm mình buồn đó.

- Ủ, tao cũng thấy vậy.

Hết phần 3...

- Chị Bo ới ơi!

Sơn Tuệ gọi lớn hơn nữa:

- Chị Bo!

Sơn Du từ trên nhánh mạn nhảy xuống, trợn mắt:

- ê! Ai cho mày lôi cái tên cúng cơm của tao ra vậy? Đã thế, còn gọi lớn nữa.

Sơn Tuệ xụ mặt:

- Ai biểu em gọi, chị không nghe chi.

- Gọi tao có việc gì?

- Chị Bo, í lộn, chị Hai.

Sơn Du xỉ trán em:

- Mày coi chừng nghe. Cái tên đó chỉ có ba mẹ được gọi thôi. Ngoài ra, không ai có quyền gọi cả.

- Em thấy tên Bo cũng đẹp mờ.

- Mày còn nói...

Sơn Tuệ rụt cổ:

- Chị dữ quá đi, không nói thì không nói.

Cô bé lẩm bẩm:

- Từ hôm chị đi Sóc Trăng về tới giờ, em thấy chị hoàn toàn thay đổi. Suy tư nhiều hơn và khó chịu nhiều hơn.

- Sự thay đổi của tao liên quan gì đến mày?

Ai nói là không liên quan chứ. Em là người luôn chịu những cơn bão táp của hị. Chị Hai ơi là chị Hai! Em là em gái của chị thì xin chị cho em con đường sống với.

Sơn Du thở hắt ra:

- Có lẽ... lúc này do tâm trạng tao không được vui do nhiều chuyện. Hãy thông cảm cho tao.

Sơn Tuệ méo mặt:

- Tâm trạng chị không được vui còn kéo dài đến bao giờ?

- Sẽ không còn lâu nữa đâu.

- Chị nói là phải nhớ đấy. Thật sự, em không còn khả năng chịu đựng nữa đâu.

- Được rồi, được rồi. Mày gọi tao có chuyện gì? Sao không nói đi?

- à! Suýt nữa em quên.

Sơn Du liếc em gái:

- Chỉ giới lý sự.

Sơn Tuệ mỉm cười:

- Chị Hai! Có một người gửi tặng chị bó hoa và tấm thiệp.

- Lâu chưa?

- Mới đây này.

- Tên nào mà điên vậy?

Sơn Tuệ bàu chửa:

- Điên đâu mà điên. Tại người ta mếm mộ chị thôi.

Sơn Du bực mình:

- Mếm mộ cái con khỉ! Bó hoa và tấm thiệp đó đâu?

- Trong phòng khách.

- Quăng bó hoa đó vào sọt rác đi.

- Ủng vậy chị Hai.

- Nếu mày tiếc thì cứ lấy. Tao không cần đến.

- Vậy ra em nhặt của bỏ đi sao?

- Cái đó thì tự mày thôi.

Sơn Tuệ Ôm cánh tay chị:

- Chị Hai!

- Gì nữa? Mày phiền phức quá!

Hơi què, Sơn Tuệ đến góc mạn ngồi, càu nhàu:

- Chuyện này thật sự có liên quan đến chị mà chị làm mất hứng hết tron.

- Ai biểu mày quan troi.ng hóa vấn đề chi.

- Nhưng chuyện này quan trọng thật chứ bộ.

- Vậy nói đi.

- Chị không thích nghe mà.

Sơn Du vuốt má em gái:

- Thôi nào, đừng trẻ con nữa.

- Chị đó. Hôm qua, ba có tiếp một người khách...

Thấy Sơn Du nhìn mình, Sơn Tuệ nói nhanh:

- Đừng nhìn em như thế. Câu chuyện có đầu có đuôi. chị mới hiểu.

Sơn Du gục gặc:

- Tạm chấp nhận, tiếp đi.

- Người khác ba tiếp là một người đàn ông còn rất trẻ và rất đẹp trai, giàu có. Còn câu chuyện em nghe được, lúc đầu là chuyện làm ăn, sau đó... không biết là vấn đề gì mà em nghe loáng thoáng có tên chị. Em không dám chắc lắm, hình như là chuyện hôn nhân của chị.

Sơn Du bật dậy:

- Cái gì?

Sơn Tuệ khoát tay:

- Bình tĩnh đi chị Hai. Chưa chắc là đúng đâu, chị còn đang đi học mà.

Sơn Du giằng tay ra, đi xăm xăm vào nhà. Sơn Tuệ chạy theo:

- Chị Hai! Chị định làm gì?

- Gọi điện đến công ty cho ba.

- Sáng nay ba đã đi Thái Lan rồi.

- Mẹ đâu? Mẹ biết chuyện này không?

- Em nghĩ chắc mẹ không biết.

Bực tức, Sơn Du tung chân đá chậu sứ Thái Lan trên thành hòn non bộ rớt xuống bể nát.

Sơn tuệ hốt hoảng:

- Trời ơi! Chị Hai! Chậu sứ lâu năm mà ba bỏ công chăm sóc. Ba về thì nói sao đây?

Sơn Du quay lưng:

- Nói tao làm là được rồi.

- Chị Hai! Chị Hai!

Vừa lúc ấy, chị Tâm đi chợ về tới. Chị trợn mắt:

- Sao thế này?

Sơn Tuệ thều nảo:

- Cũng tại em hết.

- Em làm bể à?

- Không phải mà cũng như phải.

- Chị không hiểu.

Sơn Tuệ kể lại, cô kết luận:

- Em nhiều chuyện, có phải không chị?

- Chứ còn gì nữa.

- Vậy em phải làm sao đây?

- Chị cũng chẳng biết. Còn Sơn Du đâu?

- Chị ấy lên lầu rồi.

Chị Tâm lắc đầu:

- Đã biết Sơn Du nóng tính, em nói ra làm chi.

- Em đâu ngờ sự việc lại như vậy.

Sơn Tuệ tò mò:

- Nhưng chị Tâm này! Chuyện hôn nhân của chị Hai là có thật không?

- Ông chủ nào có nói đùa.

Sơn Tuệ cắn móng tay:

- Sắp có chiến tranh rồi đây.

Chị Tâm dặn dò:

- Em không được nói gì hết. Coi như là nghe nhầm đi. Chuyện hôn nhân của Sơn Du có ông bà chủ lo rồi.

- Vâng.

- Tâm! ông chủ không có nhà thì không nói con sao?

Cả hai giật mình quay lại:

- Bà chủ!

- Mẹ!

Bà Sơn Phi hất mặt:

- Hai người đang làm gì đó?

- Dạ, không có gì.

- Không có gì thì sao không đi lo công việc của mình đi?

- Dạ.

Bà quay sang con gái:

- Còn con, không định học bài vở gì à? Năm nay mà rớt thì đừng trách ba mẹ. Con phải noi gương của chị Hai con kìa.

Sơn Tuệ Ôm cánh tay bà Phi:

- Mẹ à! học thì đâu phải con không học. Nhưng cũng phải cho con thời gian giải trí chứ. Bắt con học hoài, con học sao vô.

Bà Phi mắng yêu:

- Cô giỏi lý sự lắm.

Sơn Tuệ con môi:

- Còn thua chị Hai mà mẹ.

Vô tình, ánh mắt của bà Sơn Phi chạm phải chậu sứ bể. Bà kêu lên:

- Sao lại thế này? Sơn Tuệ! Có phải con làm không?

- Dạ...

Bà Phi có vẻ giận:

- Ai đã làm? Nói mau.

- Dạ...

- Con có biết là ba con yêu quý chậu sứ này lắm không?

- Dạ biết.

- Biết mà sao con không cẩn thận?

Bà thở hắt ra:

- Con chuẩn bị tinh thần chờ ba con về đi.

- Mẹ! Con...

Sơn Tuệ định nói, nhưng nghĩ sao cô lại im lặng. Cô đã vô tình gây cho chị Hai nhiều chuyện buồn phiền rồi, chẳng lẽ... Minh bị mắng oan cũng chẳng sao mà.

Bà Sơn Phi nhìn vào mắt con gái:

- Sao hả? Con muốn nói gì?

Sơn Tuệ lắc đầu:

- Dạ, không có.

Bà Phi bỏ đi:

- Con tự mà lo liệu lấy.

Cộc. Cộc. Cộc.

- Sơn Du à! Xuống ăn cơm đi. Bà chủ và Sơn Tuệ đang chờ ở phòng ăn.

-...

- Sơn Du! Có chuyện gì thì từ từ giải quyết. Em làm như vậy không phải cách đâu. Huống chi đây chỉ mới nghe loáng thoáng thôi, đâu phải là chắc chắn.

-...

- Sơn Du!

Sơn Du hét lên:

- Chị đừng làm phiền tôi nữa, có được không? Tôi nói là tôi không ăn mà. Chị đi đi.

- Nhưng mà bà chủ...

- Đ.

Chị Tâm lắc đầu đi xuống lầu. Vừa thấy chị, bà Sơn Phi hỏi ngay:

- Sơn Du nó không xuống phải không?

- Dạ.

Bà Sơn Phi đứng lên:

- Để đó tôi.

Bà Sơn Phi vừa khuấy, chị Tâm le lưỡi:

- Chưa bao giờ thấy Sơn Du dữ như vậy.

- Em cũng mới bị chị ấy quát cho một trận lúc sáng nè.

Chị Tâm liếc lên lầu:

- Em đoán thử xem Sơn Du có xuống hay không?

- Chắc là không, nhưng chị ấy không còn hét nữa.

Chị Tâm chống cằm:

- Nếu có ông chủ ở nhà thì sao nhỉ?

- Thì sẽ không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra.

Chị Tâm gật đầu:

- Ừ. Và em cũng không thấy lay.

Chị Tâm đẩy chén cơm về phía Sơn Tuệ:

- Em ăn cơm trước đi rồi còn đi học nữa. Chị đi phơi mớ đồ cho xong.

Sơn Tuệ nhìn chén cơm mà khuôn mặt buồn hiu. Nếu cô không nhiều chuyện thì giờ này mâm cơm đầy ắp tiếng cười của hai chị em cô rồi. Chứ cô đâu có ngồi một mình nuốt cơm chẳng trôi.

Cộc. Cộc. Cộc.

Tiếng Sơn Du có vẻ giận:

- Sao chị lì quá vậy chị Tâm?

- Là mẹ đây.

-...

- Mở cửa cho mẹ đi. Sơn Du! Có nghe mẹ nói không?

Bên trong được kéo chốt. Bà Sơn Phi đẩy cửa bước vào:

- Sao con không xuống nhà ăn cơm?

Sơn Du cộc lốc:

- Con không đói.

Bà Sơn Phi nhìn vào mắt con gái:

- Con không nói dối mẹ đây chứ?

Sơn Du cúi đầu im lặng. Bà Sơn Phi vuốt tóc con:

- Nào, nói cho mẹ nghe. Ai đã chọc giận con? Có phải con Tâm không?

- Không có.

- Vậy là Sơn Tuệ?

- Không.

- Thế là ai?

Sơn Du ngẩng lên, cô định nói: "là ba mẹ chứ ai". Nhưng cô kịp dừng lại, bởi vì chuyện chỉ nghe phong phanh thôi mà cô đã bực tức nổi giận với mọi người rồi. Vậy có đúng hay không?

Sơn Du tự nghĩ. Nếu là sự thật thì ba mẹ đã nói với cô rồi, đâu để cho cô phải đoán già đoán non. Ba mẹ cô đều yêu thương cô, không lẽ nào họ lại áp đặt cô? Không bao giờ đâu.

Sơn Du đã thấy rõ yếu điểm của mình. Tuy bề ngoài cứng rắn, nhưng bản thân cô hay bị áp lực bên ngoài. Cứ nghe tin đồn hay hoài nghi việc gì là cô đều lo sợ, suy nghĩ rồi căng thẳng thần kinh, trở nên nóng tính quát tháo.

Làm sao để khắc phục điều này?

Sơn Du nhăn mày rồi tự trấn an mình, không nên tưởng tượng, không nên gò ép mình. Thoải mái một chút, không nên quan trọng hóa vấn đề thì mọi việc sẽ không có gì.

Không có cuộc hôn nhân nào hết. Chỉ là tin nhảm thôi.

Quan sát từng cử chỉ của con. Bà Sơn Phi phần nào đoán ra được vấn đề. Bà nhỏ nhẹ:

- Con đang suy nghĩ gì vậy?

Sơn Du giật mình:

- Ô! Không, không có gì.

- Nên nhớ, mẹ là mẹ của con.

Sơn Di nhìn nơi khác:

- Có lẽ vấn đề học hành làm cho con căng thẳng thôi.

Bà Sơn Phi gằn lại:

- Việc học thôi ư?

- Dạ.

Bà Phi thở ra:

- Được, mẹ không ép con. Nhưng mẹ nhắc cho con nhớ. Năm nay ít nhiều gì con cũng đã lớn, muốn là gì thì cũng phải thận trọng, đừng để mọi người cười mình, có cái nhìn khác về mình. Với lại con còn em nữa. Chị phải làm gương tốt cho em.

- Con hiểu rồi, thưa mẹ.

- Bản tính nóng vội của con dễ thất bại lắm. Con suy nghĩ đi. Có nên thay đổi nó hay không?

Sơn Du ôm cánh tay bà:

- Mẹ yên tâm. Con hứa sẽ sửa đổi.

- Tốt.

Bà Phi kéo tay con:

- Nào, xuống ăn cơm với mẹ.

Sơn Du ngập ngừng:

Mẹ à! Con không đói.

- Không đói cũng phải ăn. coi con kia, gầy như cây sậy vậy.

Sơn Du quay một vòng:

- Không phải chứ mẹ. Con thấy con cũng mi nhon lắm mà. Dáng người mầu mà mẹ chê. Bảo con ăn cho nhiều vô thành con gấu, ai thèm thương con nữa.

Bà Phi bật cười:

- Ôi trời! Con tăng thêm ba ký nữa, mới vừa người đấy, con gái yêu ạ. Con gái mà lúc nào cũng xanh xao giống bệnh vậy, xấu lắm.

- Mẹ!

Bà Phi điếm vào trán con:

- Gần đây, con hay thức khuya, phải không Sơn Du?

- Dạ, con chuẩn bị thi học kỳ.

- Vậy thì càng phải tắm bổ cho nhiều. Xuống ăn cơm với mẹ đi. Không có ba con đã buồn rồi, chẳng lẽ để mẹ ăn một mình nữa sao?

Sơn Du ếu oải:

- Được rồi, con xuống ăn cơm với mẹ. Nhưng con cần cho mẹ biết một việc. Lúc sáng, con đã đập bể chậu sứ Thái Lan của ba.

- Là con... à?

- Dạ phải

Bà Phi chặc lưỡi:

- Vậy mà mẹ tưởng Sơn Tuệ.

Sơn Du hấp tấp:

- Rồi mẹ có mắng em con không?

- Không.

Sơn Du thở phào:

- Con làm con chịu. Đừng mắng Sơn Tuệ, tội nghiệp nó.

Bà Phi xỉ vào trán con:

- Đứa nào cũng bênh nhau. Thôi thì chuyện chậu sứ để mẹ nói với ba cho.

Sơn Du hôn lên má bà:

- Cám ơn mẹ.

- Nhưng không có lần sau đâu đấy.

Sơn Du nhõng nhẽo:

- Mẹ Ơi! Bao tử con nó nói dối.

- Lúc nãy con nói không dối mà?

- Bây giờ dối thiệt. Hi. Hi.

Bà Phi mắng yêu:

- Chó con!

- Sơn Du ới ời! Chờ tao đi với.

-...

- Sơn Du! con nhỏ này điếc chắc.

Đuổi kịp bạn, Hồng Thắm vừa thở vừa nói:

- Sao mà đi nhanh quá vậy? Mà có nghe tao gọi không Sơn Du?

- Có nghe.

- Thế sao mà không đứng lại?

- Mà muốn biết lý do ư?

- Ừm.

- Tại vì cái "mỏ" của mà lớn quá làm người khác chú ý nhiều, nên tao không thèm nghe. Sao, thỏa mãn chưa?

- Này...

Hồng thắm gơ tay:

- Được, chuyện này tao không bàn cãi với mà. Nhưng tao muốn biết. Thường ngày mà vẫn chờ tao về chung, sao hôm nay lại không?

- Con ù à! Tao thiết nghĩ vấn đề đi chung hay không đi chung không quan trọng. Bởi vì chúng ta đã lớn hết rồi, nên có tự do riêng.

- Nhưng với tao thì khác, tao đã quen có mà đi chung rồi. Về một mình buồn lắm.

Sơn Du bật cười:

- Bấy nhiêu đó thôi mà quan trọng với mà ả? Vậy tao khuyên mà nên tập dần cho quen. Nhỡ mai đây mà có bồ như Mỹ Hạnh và Tuyết Nhật thì không cần đến tao nữa.

- Tao...

- Đủ hiểu rồi phải không?

Sơn Du tiếp tục bước, Hồng Thắm chạy theo:

- Nè, vấn đề đó là trong tương lai. Nhưng hiện tại mày vẫn chờ tao về với, Sơn du.

- Đi nhanh thì đừng nói, rất hao calo đấy.

- Nhưng mà tao đi không kịp mày.

Sơn Du đứng lại:

- Cái tiết học hôm nay đối với tao rất dài. Và tao phải đi gấp về nhà vì tao đang đói bụng.

- Mày làm như cả thế kỷ không ăn cơm.

- Đúng rồi. Vì ba ngày nay tao đâu có hột cơm nào trong bụng.

- Ai không cho mày ăn?

- Tại sao không thích ăn.

- Định làm người ngoài hành tinh chắc.

Sơn Du nhếch môi:

- Có lẽ.

- Sơn Du này! Tao nói mày đừng giận nghe. Từ hôm mày đi nghỉ hè về tới giờ, tao thấy mày thay đổi rất nhiều. Không còn là một Sơn Du vui vẻ nữa. Ai đã làm mày thay đổi vậy?

Sơn Du Mông lung:

- Ai đã làm tao thay đổi ư? Tao cũng đang muốn biết đây.

Hồng Thắm kêu bạn:

- Sơn Du! Mày có sao không?

Sơn Du chỉ vào quán nước bên đường:

- Qua bên kia uống nước với tao đi, rồi hãy về.

Hồng Thắm bước theo bạn mà lòng đầy thắc mắc. Con nhỏ này giống như bị trúng tà vậy. Ngẩn ngẩn ngơ ngơ, đôi khi lại lảm nhảm một mình nữa.

Kéo ghế ngồi rồi không hỏi ý kiến bạn, Hồng Thắm gọi hai ly nước cam:

Nhịp nhịp tay xuống bàn, cô hát mặt:

- Sao?

Sơn Du ngơ ngác:

- Sao là sao?

- Mày có tâm sự gì? Uất ức chuyện gì? Nói ra đi, xem tao có giúp được không.

Sơn Du lắc đầu:

- Chẳng có gì để nói cả.
- Vậy mà rủ tao vào đây làm gì?
- Khát nước, vào đây uống nước, không được sao?

Sơn Du nhướn mày:

- Nè ù! Mày học tính nhiều chuyện từ lúc nào vậy?

Biết bạn giận, Sơn Du nghiêng đầu chọc gheo thêm:

- ê! Tao nghĩ lại rồi, để mày đi chung cũng hay lắm. Tương mày bặm trợn tao không sợ người khác ăn hiếp. Vậy từ nay về sai, thống nhất đi chung với nhau đi nhé.

Hồng Thắm sò trán bạn:

- Mày có vấn đề thật rồi.

Sơn Du hất tay bạn ra:

- Tao cảnh cáo mày một lần nữa. Cứ nói tao có vấn đề hoài thì đừng trách tao nhé.

Thấy bạn làm dữ, Hồng Thắm lảng sang chuyện khác:

- Mày học bài thi tới đâu rồi?

Sơn Du giận dỗi:

- Quan tâm làm gì nữa.

Hồng Thắm ôm vai bạn:

- Thôi mà, tính cách hay giận dỗi đâu phải của Sơn Du, đúng không? Coi như là tao có lỗi, Xin lỗi mày vậy.

- Xin lỗi cũng đâu phải là tính cách của Hồng Thắm.

Hai cô bạn cùng cười. Thế là sự giận dỗi của họ đã tiêu tan.

Sơn Du sôi nổi:

- Hai ngày nay, tao không gặp thằng con trai út của nhóm mình?
- Anh Khoa đi vũng tàu rồi.
- Chịu chơi ghê nhỉ.
- Nghe nói đi theo đoàn làm phim gì đó.

Sơn Du che miệng:

- Không có anh Khoa ở đây, tao mới nói nhạ Nhiều lúc nhìn nó giống "pê" dễ sợ. Lúc nào cũng chơi với con gái.

- Vậy mà thiếu anh Khoa, nhóm mình buồn đó.
- Ừ, tao cũng thấy vậy.